

Сабрина Рондинели

ХОДАТИ, ТРЧАТИ, ЛЕТЕТИ

Креативни центар

Едиција ТРАНЗИТ

Млаго створење које данас чита књиу носи иу књиу са собом у будућности – она ја обликује, учи на њеја, оно учи из ње, иамаи је, чува је у себи. То је нешто што се дешава само књијама за младе – и збои тоја су оне толико важне. Мојло би се чак рећи – важније од књија за одрасле.

Соња Хартнет, аустралијска списатељица и добитница награде Асирид Линдирен за 2008. годину

Едуција ТРАНЗИТ

**Ходати,
трчати,
летети**
Сабрина Рондинели

Са италијанској њевела
Весна Мостарица

Креативни центар

*Захваљујем Корагу Лајузати,
Луиђини Дајосино, Лили Ламичела,
Терези Чимо, Оли Морети, Сузи Чаља,
Енрику Аугенину, Роберту Кайоцију,
Сабрини Виња, Грацији Пауљасо,
Андреи Пасквино, Силвији Кјарле,
Марку Полимену и свим девојкама
и младићима који су
прочитали мој рукопис*

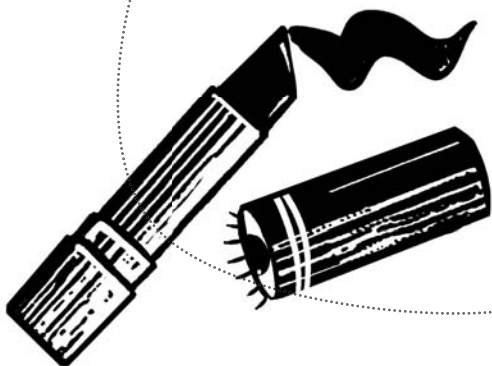

*Мојој мајци, за све што
нисам успела да јој кажем*

Први део
ХОДАТИ

УВОД

Зауставили су се пред малим киоском на улици. Сладолеџија их је дочекао весело, с кашиком за сладолед у руци.

– Онда, децо, шта желите?

– Њој корнет с куглом лимуна, мени јагоду и чоколаду.

– Али ја плаћам! – казала је девојчица.

– Не долази у обзир! Ја плаћам! – бунио се дечак.

– Мој је рођендан, дакле, ја треба да платим! – инсистирала је она.

Сладолеџија се добродушно умеша:

– Данас је сладолед цабе! Ето, нема потребе да се препирете. Много среће! А колико година пуниш?

– Петнаест! – поносно одговори девојчица.

Човек носталгично погледа к небу.

– Петнаест година... Које лепо доба...

– Зависи од тачке гледишта – одговори она лижући свој сладолед.

Девојчица и дечак седоше на клупу у сенци разгранатог дрвета. Седоше једно наспрам другог, прекрштених ногу.

ОН: Коју игру играмо данас?

ОНА: Игру истине.

ОН: ОК. Ко почиње?

ОНА: Једном сам ти рекла да ћу ти једног дана испричати своју причу. Сећаш ли се?

ОН: Наравно да се сећам. И рекао сам ти да ћу те тог дана радо саслушати.

ОНА: И ти си у тој причи.

ОН: Ја? Онда дефинитивно мораш да ми је испричаш, страшно сам радознао...

ОНА: Добро... Али ... не знам одакле да почнем... Шта ако ти буде досадно?

ОН: Ти ми никад ниси досадна.

Девојчица се колебала, тешко је наћи речи да би се нешто гласно изрекло, али потом поче да говори...

ПОГЛАВЉЕ 1

Чим је zazвонило за крај часа, ђаци из трећег Б брзо су затворили књиге из историје. Професорка Карлино није стигла да заврши лекцију, остала је отворених уста, на пола реченице.

– Станите, не мрдајте! Запишите у свеску стране које треба да научите за понедељак – рекла је блокирајући пут ђацима који су већ искочили из клупа.

Али слушало ју је само њих четворо-петоро. Тај трећи Б и није баш био неки разред за пример. Истини за вољу, ниједан разред у овој школи није баш био за пример.

Професорка Карлино погледа к небу резигнирано уздишући. Затим одлучи да попије кафу и изађе из учионице.

Као кад пантер скаче на свој плен, Асја се већ створила иза Марије, која је још писала, нагнута над свеску. Асја ју је гледала с презиром, док су јој иза леђа стајале две њене нераздвојне другарице.

– Означаваш домаће задациће? – био је то тон којим се учитељица обраћа шестогодишњој девојчици. – Све их обележи, молим те, иначе ће те мама грдити.

Оне две церекале су се у дуету. Марија се још више сагла над отворену свеску, а нос јој је готово

дотакао папир. Желела је да нестане међу страницама, да је прогутају.

– Јесте ли виделе како се данас обукла? – рече Роберта бацајући презрив поглед на Маријину плаву хаљину дугачку скоро до пода.

– Хмм ... баш лепа хаљиница! – надовезала се Миранда као ехо. – Личи на часну сестру.

– Слоница обучена као часна сестра! – дода Асја и све три прсну у заједљив смех.

Марија је гризла усне покушавајући да сакрије сузе које су јој навирале и пекле јој капке. Није желела и овог пута да се расплаче. Ако је буду виделе како плаче, биће само још горе.

– Хајде, оставите је на миру! – рече Миранда с лажним осмехом. – Још мало па ће почети да плаче...

– Сирота увцељена Марија! Не смемо да је расплачемо јер ће онда отићи код историчарке и она ће нам уписати опомену – дода Роберта.

– Ма неће отићи код историчарке. Нема она храбрости за то! Зар не видите како дрхти? – убаци Миранда.

Марија је кренула да устане из клупе, али ју је Асја лаким ударцем по рамену принудила да поново седне.

– Чекај! Како иде она реклама? Аха, знам: *Не видим ништа од њаги! Осећам неку слабост...*

– Затим дода готово љубазним, али чврстим, одлучним гласом: – Дакле, прво ми дај ужину, а после тога, можда, можеш да устанеш. – Био је то глас који није допуштао примедбе. Руке су јој биле прекрштене, ноге мало размакнуте, на ли-

Ходати, трчати, летети

цу гримаса стрпљивог ишчекивања. Дрхтавим рукама Марија је копала по ранцу чија је марка изашла из моде пре сто година и извадила смогуљак у масној салвети. Асја јој га оте из руку и пренесе носу:

– Што ово смрди! Ма шта је то?

Затим га дода Миранди, која га згађено оњуши, па преда Роберти.

– Као да је цркнути миш! – рече Роберта и, пошто га је помирисала кривећи уста, поново га врати Асји, која га на крају отвори.

– Замисли! Мамица јој је направила тортицу! Како је то слатко! – тако говорећи, елегантним и прецизним покретом баци комад торте право у корпу за ђубре. – Хајдемо, девојке, хоћу да уловим оног слаткиша из трећег Ц. Ђао, уцвељена Марија! Свеједно ти хвала! И пажња је важна – насмешила се, грубо ју је ударила шаком по повијеним леђима, па је, забацивши косу дугу готово до задњице, отишла руку под руку са оним двома, као у сложном тиму.

Асји све добро стоји: гардероба, шминка, цигарета у руци. Она има четрнаест година и с другарицама се најбоље проводи у тржним центрима. Све јој је забава, чак и кад украде нешто од шминке или неку крпицу која јој се допадне. Код куће је ионако суморно и депресивно, тешко излази на крај с мајком и нико заправо не зна колико пати за оцем кога никад није видела. У школи Асја малтретира другарицу из разреда Марију. Насиље прераста у инцидент у који се затим укључују одрасли и постављају нова правила понашања, а Асја добија шансу да упозна праву љубав, пронађе оца и открије да Марија и она у ствари имају сличне проблеме одрастања.

ISBN 978-86-7781-822-7

9 788677 818227